



Arrest

nr. 234 613 van 30 maart 2020
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. CAMERLYNCK
Cartonstraat 14
8900 IEPER

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, op 27 januari 2020 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 15 januari 2020 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 februari 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 maart 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. JACOBS, die *loco* advocaat H. CAMERLYNCK verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verwerende partij stelt het feitenrelaas in haar nota met opmerkingen als volgt voor:

“Verzoekster, van Surinaamse nationaliteit, deed op 07.02.2014 bij de Stad Antwerpen een aanvraag tot inschrijving als studente zonder visum.

Zij werd op 03.06.2014, onder een bijlage 13, bevolen om het grondgebied te verlaten.

Zij diende op 29.12.2018 een eerste aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de EU, in de hoedanigheid van ander familielid – ten laste of deel uitmakend van het gezin van Mevrouw E. G. L., de wettelijk geregistreerde partner van haar oom (bijlage 19ter).

Het Bestuur weigerde verzoekster op 24.06.2019, onder een bijlage 20, het verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Zij diende op 29.07.2019 een tweede aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de EU, in de hoedanigheid van ander familielid – ten laste of deel uitmakend van het gezin van Mevrouw E. G. L., (bijlage 19ter).

Het Bestuur weigerde verzoekster op 06.01.202, onder een bijlage 20, het verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Verzoekster maakte op 15.01.2020 het voorwerp uit van een administratief rapport n.a.v. illegaal verblijf.

Zij werd diezelfde dag gehoord en vulde hiertoe een vragenlijst hoorrecht in.

Zij werd op 15.01.2020, onder een bijlage 13septies, bevolen om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering.”

Dit feitenrelaas is correct en vindt steun in het administratief dossier.

De bestreden beslissing van 15 januari 2020, *in casu* een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering, heeft de volgende motieven:

“(…)

BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Betrokkene werd gehoord door de politie van PZ Arro leper op 15.01.2020 en in deze beslissing werd rekening gehouden met haar verklaringen.

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Mevrouw:

naam: L.

voornaam: B. D.

geboortedatum: 23.04.1986

geboorteplaats: P.

nationaliteit: Suriname

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Sehengenacquis ten volle toepassen. tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

X 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

Zij is niet in het bezit van een geldig visum op het moment van haar arrestatie.

Betrokkene verklaart in België geen duurzame relatie of kinderen te hebben

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten (betekend 04/07/2014, 01/07/2019).

In zijn beslissing van 06/01/2020 inzake de aanvraag gezinshereniging (E. G., oom) op basis van art 47/1 (van de wet van 15/12/1980 heeft de gemachtigde van de Minister wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980). Het gegeven dat betrokkene sedert december 2018 tot op heden op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon

gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat zij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015), Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst of origine.

In het hoorrecht van 15/01/2020 dat door de PZ Arro leper werd afgenomen verklaart betrokkene dat ze in België is omwille van familie en hier wenst te studeren. Ze verklaart daarnaast familie te hebben in België (moeder en broer) en ook in haar land van herkomst nog familieleden heeft. Tot slot verklaart ze ook geen medische problemen te hebben. Het gegeven dat de referentiepersoon zich in België gevestigd heeft, kan een bevel aan betrokkene niet in de weg staan. Immers, betrokkene behoort niet tot het originele kerngezin van de referentiepersoon, derhalve kan het aangehaalde gezinsleven van beide niet als argument worden aangehaald waarom het bevel niet zou mogen worden genomen. De aangehaalde afhankelijkheidsrelatie tegenover de referentiepersoon wordt betwist. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat zij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het precaire verblijf in België. Nergens uit het dossier blijkt dat zij daar niet toe in staat zou zijn. Er dient tevens opgemerkt te worden dat de huidige beslissing geen weigering van voortgezet verblijf inhoudt. Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige medische problematiek op naam van betrokkene. Bovendien merken we op dat betrokkene geboren en getogen is in Suriname en dat zij er 28 jaar verbleef. Haar verblijf in Nederland en België van 5 jaar kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met haar relaties in het land van herkomst. Het lijkt dan ook erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in haar land van herkomst. Een schending van artikel 8 kan dan ook niet worden aangenomen.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

X artikel 74/14 §3, 1°: er beslaat een risico op onderduiken

Er bestaat een risico op onderduiken:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van (24/06/2019) dat haar betekend werd op (01/07/2019). Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat zij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Betrokkene heeft een beslissing tot verwijdering ontvangen op 04/07/2014 en heeft hier geen gevolg aan gegeven. Betrokkene werd door de stad Antwerpen geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011).

6° Betrokkene heeft onmiddellijk na de beslissing weigering verblijf met verwijderingsmaatregel een nieuwe verblijfsaanvraag ingediend.

Betrokkene diende 2 keer vlak na elkaar een aanvraag tot verblijf in op grond van artikel 47/1, 2° in functie van haar oom die de Nederlandse nationaliteit heeft en legaal in België verblijft. De eerste aanvraag ingediend op 29/12/2018 werd op 24/06/2019 geweigerd, beslissing (bijlage 20) die op 01/07/2019 aan betrokkene werd betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene gaf geen gehoor aan dit bevel, diende geen beroep in tegen deze beslissing, maar diende op 29/07/2019 gewoon opnieuw een tweede aanvraag in op dezelfde gronden, in functie van dezelfde oom. Deze aanvraag werd geweigerd op 06/01/2020, beslissing (bijlage 20) die aan betrokkene werd betekend op 15/01/2020.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7. tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenaquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van (24/06/2019) dat haar betekend werd op (01/07/2019). Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat zij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Betrokkene heeft een beslissing tot verwijdering ontvangen op 04/07/2014 en heeft hier geen gevolg aan gegeven. Betrokkene werd door de stad Antwerpen geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 Juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 Juni 2011).

6° Betrokkene heeft onmiddellijk na de beslissing weigering verblijf met verwijderingsmaatregel een nieuwe verblijfsaanvraag ingediend

Betrokkene diende 2 keer vlak na elkaar een aanvraag tot verblijf in op grond van artikel 47/1, 2° in functie van haar oom die de Nederlandse nationaliteit heeft en legaal in België verblijft. De eerste aanvraag ingediend op 29/12/2018 werd op 24/06/2019 geweigerd, beslissing (bijlage 20) die op 01/07/2019 aan betrokkene werd betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene gaf geen gehoor aan dit bevel, diende geen beroep in tegen deze beslissing, maar diende op 29/07/2019 gewoon opnieuw een tweede aanvraag in op dezelfde gronden, in functie van dezelfde oom. Deze aanvraag werd geweigerd op 06/01/2020, beslissing (bijlage 20) die aan betrokkene werd betekend op 15/01/2020.

In het hoorrecht van 15/01/2020 dat door de PZ Arro leper werd afgenomen verklaart betrokkene dat ze in België is omwille van familie en hier wenst te studeren. Ze verklaart daarnaast familie te hebben in België (moeder en broer) en ook in haar land van herkomst nog familieleden heeft. Tot slot verklaart ze ook geen medische problemen te hebben. Het gegeven dat de referentiepersoon zich in België gevestigd heeft, kan een bevel aan betrokkene niet in de weg staan. Immers, betrokkene behoort niet tot het originele kerngezin van de referentiepersoon derhalve kan het aangehaalde gezinsleven van beide niet als argument worden aangehaald waarom het bevel niet zou mogen worden genomen. De aangehaalde afhankelijkheidsrelatie tegenover de referentiepersoon wordt betwist. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat zij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het precaire verblijf in België. Nergens uit het dossier blijkt dat zij daar niet toe in staat zou zijn. Er dient tevens opgemerkt te worden dat de huidige beslissing geen weigering van voortgezet verblijf inhoudt. Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige medische problematiek op naam van betrokkene. Bovendien merken we op dat betrokkene geboren en getogen is in Suriname en dat zij er 28 jaar verbleef. Haar verblijf in Nederland en België van 5 jaar kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met haar relaties in het land van herkomst. Het lijkt dan ook erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in haar land van herkomst. Een schending van artikel 8 kan dan ook niet worden aangenomen

Betrokkene geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die haar belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst. Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.

In zijn beslissing van 06/01/2020 inzake de aanvraag gezinshereniging (E. G., oom) op basis van art 47/1 (van de wet van 15/12/1980 heeft de gemachtigde van de Minister wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980). Het gegeven dat betrokkene sedert december 2018 tot op heden op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat zij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst of origine.

Ook tijdens het hoorrecht dat naar aanleiding van de bestuurlijke aanhouding werd afgenomen, werden geen nieuwe elementen opgeworpen. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

*Vasthouding
(...)"*

2. Onderzoek van het beroep

Voorafgaandelijk: de advocaat van de verzoekende partij laat bij fax van 1 maart 2020 aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) weten dat de verzoekende partij naar Suriname werd gerepatriëerd.

Ter terechtzitting stelt de advocaat van de verwerende partij dat deze repatriëring plaatsvond op 20 februari 2020.

Noch de Raad, noch de verwerende partij stellen het belang van het beroep in vraag, temeer de verzoekende partij een beroep heeft ingediend bij de Raad tegen de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod van 15 januari 2020, zaak gekend bij de Raad onder rolnummer RvV 242 636.

2.1.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 7, derde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

De verzoekende partij licht toe:

"De bestreden beslissing stelt (blz. 4) :

(...)

1.1. Art. 7, derde lid, Vreemdelingenwet stelt :

'Te dien einde, en tenzij andere afdoende maar minder dwingende maatregelen doeltreffend kunnen worden toegepast, kan de vreemdeling vastgehouden worden voor de tijd die strikt noodzakelijk is voor de uitvoering van de maatregel, meer in het bijzonder wanneer er een risico op onderduiken bestaat of wanneer de vreemdeling de voorbereiding van de terugkeer of de verwijderingsprocedure ontwijkt of belemmert, en zonder dat de duur van de vasthouding twee maanden te boven mag gaan.'

1.3. Als de titel van vrijheidsberoving van een onderdaan van een derde land waartegen een procedure tot verwijdering loopt, steunt op de bewering dat er een risico op onderduiken bestaat, moet de rechterlijke macht nagaan of dat risico door de administratie beoordeeld werd op grond van objectieve en ernstige gegevens, overeenkomstig de criteria die de wet ervan geeft, met name een actueel en reëel risico om zich te onttrekken aan de autoriteiten (Cass. 27 juni 2012, AR P.12.028.F).

1.4. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft gesteld dat de vrijheidsberoving noodzakelijk is omwille van het risico op onderduiken. Een dergelijk risico is inderdaad, overeenkomstig art. 7, derde lid, Vreemdelingenwet, een reden waarom er een vrijheidsberoving van de vreemdeling noodzakelijk kan zijn.

Overeenkomstig het hogervermeld cassatiearrest (zie 1.3) dient echter nagegaan te worden of de administratie (in casu de Dienst Vreemdelingenzaken) dit risico op onderduiken beoordeeld heeft op grond van objectieve en ernstige gegevens, overeenkomstig de criteria die de wet ervan geeft, met name een actueel en reëel risico om zich te onttrekken aan de autoriteiten.

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft het risico op onderduiken van verzoekster beoordeeld op grond van twee gegevens :

1. Het feit dat er aan verzoekster tweemaal een bevel gegeven werd om het land te verlaten, nl. op 04.07.2014 en op 24.06.2019, en dat zij aan deze bevelen geen gevolg gegeven heeft.

Verzoekster betwist niet dat er haar tweemaal een bevel gegeven werd om het land te verlaten, en dat zij aan deze bevelen geen gevolg gegeven heeft. Daaruit kan echter allerm minst afgeleid worden dat zij zou onderduiken.

Verzoekster woont al jaren bij haar oom L. J. en haar tante E. G. te 8900 Ieper, (...) (zie attest van immatriculatie, stuk 1), en ze studeert verpleegkunde aan de VIVES-onderwijsinstelling, campus Ieper, te 8900 Ieper, Ter Waarde 20/GLVA (zie schoolattest, stuk 2). Momenteel neemt ze deel aan de partiële examens. Op het ogenblik dat ze werd opgepakt, was ze aan het 'blokken' voor deze examens.

Verder zij erop gewezen dat verzoekster volmaakt te Ieper geïntegreerd is : zij is lid van het Christian Center Emmanuel, en ze zet zich als vrijwilligster vaak in bij tal van activiteiten, zoals blijkt uit de verklaring van Dhr. A. C., pastor van de Emmanuelkerk (stuk 3). De kans dat verzoekster dit alles in plan zou laten en zou onderduiken, is onbestaande.

Er kan gesteld worden dat er niet het minste gevaar is dat verzoekster zou onderduiken. Haar dagelijkse leefwereld is bij haar oom en tante, in de VIVES-verpleegsterschool te Ieper en in de gemeenschap van de Emmanuelkerk.

2. Het feit dat verzoekster onmiddellijk na de weigering van haar aanvraag tot gezinshereniging een tweede aanvraag tot gezinshereniging ingediend heeft.

Verzoekster betwist evenmin dat zij een tweede aanvraag tot gezinshereniging ingediend heeft, en dit onmiddellijk na de weigering van haar eerste aanvraag tot gezinshereniging.

Het is het volste recht van verzoekster een tweede aanvraag tot gezinshereniging in te dienen, en hieruit kan allerm minst afgeleid worden dat zij de intentie heeft onder te duiken.

Er kan in de gegeven omstandigheden allerm minst geoordeeld worden dat er een actueel en reëel risico is dat verzoekster zich zou onttrekken aan de autoriteiten. ”

2.1.2. De bestreden beslissing is genomen in toepassing van artikel 7, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet. Dit artikel luidt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen :

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten; (...)”

Artikel 7, derde lid, van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Te dien einde, en tenzij andere afdoende maar minder dwingende maatregelen doeltreffend kunnen worden toegepast, kan de vreemdeling vastgehouden worden voor de tijd die strikt noodzakelijk is voor de uitvoering van de maatregel, meer in het bijzonder wanneer er een risico op onderduiken bestaat of wanneer de vreemdeling de voorbereiding van de terugkeer of de verwijderingsprocedure ontwijkt of belemmert, en zonder dat de duur van de vasthouding twee maanden te boven mag gaan.”

Voor zover als nodig merkt de Raad op dat hij niet bevoegd is om zich uit te spreken over de beslissing tot vrijheidsberoving. Uit artikel 71, eerste lid, van de Vreemdelingenwet blijkt dat dergelijke beslissing

enkel vatbaar is voor een beroep bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van de verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar de vreemdeling werd aangetroffen.

De verwerende partij merkt in haar nota met opmerkingen op dat de raadkamer van de rechtbank van eerste aanleg te Leper bij beschikking van 4 februari 2020 al geoordeeld heeft dat er een risico op onderduiken bestaat. Dit feitelijk gegeven wordt door de verzoekende partij niet weerlegd. Zij betwist dat er een risico op onderduiken bestaat.

De bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet, dat stelt:

“§ 1 De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

[...]

§ 2 [...]

§ 3 Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1 indien:

1° er een risico op onderduiken bestaat, of;

[...]

In dit geval bepaalt de beslissing tot verwijdering een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn.”

Met de wet van 21 november 2017 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen (BS 12 maart 2018, inwerkingtreding 22 maart 2018) werd artikel 1, § 1, 11°, van de Vreemdelingenwet in volgende zin gewijzigd:

“Voor de toepassing van deze wet wordt verstaan onder:

[...]

11° risico op onderduiken: het feit dat er redenen bestaan om aan te nemen dat een vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een verwijderingsprocedure, een procedure voor toekenning van internationale bescherming of een procedure tot vaststelling van of tot overdracht naar de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, met het oog op de criteria die opgesomd worden in §2 zal onderduiken;”

Artikel 1, § 2, van de Vreemdelingenwet, ingevoegd bij voormelde wet van 21 november 2017, luidt:

“Het in paragraaf 1, 11°, bedoelde risico op onderduiken moet actueel en reëel zijn. Het wordt na een individueel onderzoek en op basis van een of meer volgende objectieve criteria vastgesteld, rekening houdend met alle omstandigheden die eigen zijn aan elk geval :

1° de betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag ingediend, of heeft zijn verzoek om internationale bescherming niet binnen de door deze wet voorziene termijn gedaan;

2° de betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming, verblijf, verwijdering of teruggrijping valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten gebruikt, of heeft fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt;

3° de betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt in het kader van zijn betrekkingen met de overheden die belast zijn met de uitvoering van en/of het toezicht op de naleving van de reglementering inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

4° de betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan een van de volgende maatregelen wil houden of heeft zich reeds niet aan een van deze maatregelen gehouden:

a) een overdrachts-, teruggrijpings- of verwijderingsmaatregel;

b) een inreisverbod dat noch opgeheven, noch opgeschort is;

c) een minder dwingende maatregel dan een vrijheidsberovende maatregel die erop gericht is om zijn overdracht, teruggrijping of zijn verwijdering te garanderen, ongeacht of het om een vrijheidsbeperkende maatregel of een andere maatregel gaat;

d) een vrijheidsbeperkende maatregel die erop gericht is om de openbare orde of de nationale veiligheid te garanderen;

e) een door een andere lidstaat genomen maatregel die gelijkwaardig is aan de maatregelen bedoeld in a), b), c) of d);

5° de betrokkene maakt het voorwerp uit van een inreisverbod in het Rijk en/of in een andere lidstaat dat noch opgeheven, noch opgeschort werd;

6° de betrokkene heeft onmiddellijk na het voorwerp te hebben uitgemaakt van een beslissing tot weigering van binnenkomst of verblijf of een beslissing die een einde heeft gemaakt aan zijn verblijf, of onmiddellijk na het voorwerp te hebben uitgemaakt van een teruggedrijvings- of verwijderingsmaatregel, een nieuwe verblijfsaanvraag of een nieuw verzoek om internationale bescherming ingediend;

7° terwijl hij in verband met dat punt ondervraagd werd, heeft de betrokkene verborgen dat hij zijn vingerafdrukken reeds heeft gegeven in een andere Staat die gebonden is door de Europese reglementering met betrekking tot de bepaling van de Staat die verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming, na een verzoek om internationale bescherming te hebben ingediend;

8° de betrokkene heeft in het Rijk of in een of meerdere andere lidstaten meerdere verzoeken om internationale bescherming en/of verblijfsaanvragen ingediend, die aanleiding hebben gegeven tot een negatieve beslissing of die niet tot de afgifte van een verblijfstitel hebben geleid;

9° terwijl hij in verband met dat punt ondervraagd werd, heeft de betrokkene verborgen dat hij vroeger reeds een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend in een andere staat die gebonden is door de Europese reglementering met betrekking tot de bepaling van de staat die verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming;

10° de betrokkene heeft verklaard of uit zijn dossier blijkt dat hij voor andere doeleinden dan de doeleinden waarvoor hij een verzoek om internationale bescherming of een verblijfsaanvraag heeft ingediend naar het Rijk gekomen is;

11° de betrokkene maakt het voorwerp uit van een geldboete omdat hij een kennelijk onrechtmatig beroep heeft ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.”

Thans bevat artikel 1, § 2, van de Vreemdelingenwet dus een lijst van elf objectieve criteria voor het vaststellen van een risico op onderduiken. In de voorbereidende werken kan worden gelezen dat deze elf objectieve criteria het mogelijk maken om het risico op onderduiken te beoordelen en vast te stellen. Meer bepaald gaat het om feiten of handelwijzen die aan de betrokkene kunnen worden toegeschreven of die hem kunnen worden verweten en die, omwille van hun aard of hun ernst, kunnen verklaren waarom er redelijkerwijs mag worden aangenomen dat de betrokkene een reëel en actueel risico vormt dat hij zich zal onttrekken aan de verwijderings-, teruggedrijvings- of overdrachtsmaatregel die ten opzichte van hem wordt genomen of voorzien (*Parl.St. Kamer 2016/2017, doc nr. 54-2548/001, p. 18*).

In casu blijkt uit een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing dat verweerder een risico op onderduiken heeft vastgesteld aan de hand van het objectieve criterium, zoals dit is voorzien in artikel 1, § 2, 6°, van de Vreemdelingenwet, dat inhoudt dat de betrokkene onmiddellijk na het voorwerp te hebben uitgemaakt van een beslissing tot weigering van verblijf en een verwijderingsmaatregel een nieuwe verblijfsaanvraag heeft ingediend. Meer concreet wordt toegelicht dat de verzoekende partij tot tweemaal toe nagenoeg onmiddellijk na een beslissing tot weigering van een aanvraag tot gezinshereniging op basis van artikel 47/1, 2°, van de Vreemdelingenwet een nieuwe aanvraag tot gezinshereniging indiende, telkens gestoeld op de afhankelijkheid van de partner van haar oom, met de Belgische nationaliteit.

De verzoekende partij stelt dat zij gerechtigd is om zoveel aanvragen in te dienen. De verzoekende partij meent dat een risico op onderduiken afleiden uit de ingediende gezinsherenigingsaanvragen niet kan. Zij stelt een vast adres in België te hebben, in België te studeren en geïntegreerd is. De Raad merkt in dit verband op dat de verzoekende partij, wat het risico op onderduiken betreft, niet zozeer wordt tegengeworpen tot tweemaal toe een aanvraag tot gezinshereniging te hebben ingediend, maar wel dat zij telkens onmiddellijk of *quasi* onmiddellijk na de weigering van de aanvraag tot gezinshereniging met bevel om het grondgebied te verlaten, en voor de termijn van vrijwillig vertrek een einde nam, telkens een nieuwe aanvraag om gezinshereniging op exact dezelfde (rechts)grond opstartte.

De bestreden beslissing wijst erop dat de verzoekende partij geen gevolg heeft gegeven aan de eerder gegeven bevelen, ter kennis gebracht op 4 juli 2014 en op 1 juli 2019. De verzoekende partij betwist dit niet. Verder wijst de bestreden beslissing erop dat de verzoekende partij twee aanvragen heeft ingediend op een kort tijdsbestek en telkens op grond van artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet in functie van haar oom en die beiden werden geweigerd onder de vorm van bijlagen 20.

Uit het administratief dossier blijkt dat de eerste gezinsaanvraag werd ingediend op 29 december 2018. Deze aanvraag werd geweigerd op 24 juni 2019, met kennisgeving op 1 juli 2019. Hiertegen werd geen

beroep bij de Raad ingediend. Nog geen maand later, op 29 juli 2019, diende de verzoekende partij opnieuw eenzelfde aanvraag in. Ook deze aanvraag werd geweigerd op 6 januari 2020, met kennisgeving op 15 januari 2020. Tegen deze beslissing werd geen beroep ingediend bij de Raad volgens de gegevens waarover hij beschikt.

Nooit heeft de verzoekende partij een vrijwillig gevolg gegeven aan de eerdere bevelen. De Raad meent dat deze vaststellingen in dit geval, na een verblijf in Nederland en België van vijf jaar, inderdaad een risico op onderduiken aantonen. Het risico is reëel en zeker actueel. Het laatste bevel voor het nemen van de bestreden beslissing dateert van 1 juli 2019, dus recent. Het gegeven dat de verzoekende partij studeert en al “jaren” woont bij haar oom en tante, doen hieraan geen afbreuk. Ook het uitgevoerde vrijwilligerswerk is in dat kader irrelevant. Nergens blijkt uit het administratief dossier dat de verzoekende partij de intentie heeft België te verlaten ondanks haar illegaal verblijf. Integendeel dient zij tweemaal een gezinsherenigingsaanvraag in op dezelfde gronden in functie van eenzelfde referentiepersoon en dit tevergeefs. De verzoekende partij heeft evenmin beroep aangetekend tegen deze beslissingen.

Hiermee voorkwam zij dat een situatie ontstond waarin een bevel om het grondgebied te verlaten met termijn voor vrijwillig vertrek door het bestuur ten uitvoer kon worden gebracht. In het licht van de duidelijke bewoordingen van de wetgever in artikel 1, § 2, 6°, van de Vreemdelingenwet, waaruit volgt dat de omstandigheid dat de betrokkene onmiddellijk na het voorwerp te hebben uitgemaakt van een beslissing tot weigering van verblijf en van een verwijderingsmaatregel een nieuwe verblijfsaanvraag heeft ingediend, kan wordt gehanteerd om een risico op onderduiken vast te stellen. Verder blijkt niet dat het enkele gegeven dat meermaals een gezinsherenigingsaanvraag werd ingediend de bestreden beslissing onwettig is. Het gegeven dat verzoekster in België een vast verblijfsadres heeft, geïntegreerd is en studies in België volgt, doen niet anders oordelen. Zoals reeds werd gesteld, voorkwam de verzoekende partij door haar handelen immers dat een situatie ontstond waarin een bevel om het grondgebied te verlaten met termijn voor vrijwillig vertrek door het bestuur ten uitvoer kon worden gelegd. Verder blijkt niet dat deze ingediende gezinsaanvragen een redelijke kans op slagen hadden, of waren ingegeven door concrete argumenten die de verzoekende partij nog kon aanbrengen die de eerdere weigeringsbeslissing alsnog kon ombuigen. Bij haar tweede gezinsherenigingsaanvraag legde de verzoekende partij opnieuw een ongedateerde en niet-ondertekende verklaring van een derde voor, een onleesbaar document van de Surinaamse belastingdienst en slechts beperkte en onregelmatige geldstortingen. Deze aanvragen lijken dan ook eerder gericht op een verlenging van haar gedoogd verblijf in België, en het voorkomen dat een situatie ontstaat waarin zij kan worden verwijderd van het grondgebied. Tot tweemaal toe wordt er vastgesteld in de beoordeling van de gezinsherenigingsaanvragen dat de verzoekende partij niet aantoonde onvermogen te zijn in het herkomstland en niet aantoonde, voorafgaand aan de aanvraag, deel uit te maken van het gezin van de referentiepersoon. De aanvragen, ingediend in functie van dezelfde referentiepersoon, kenden dezelfde rechtsgrond. Bovendien heeft zij aan geen enkel bevel om het grondgebied te verlaten gevolg gegeven.

De verzoekende partij toont niet aan dat de beslissing onredelijk of onwettig is genomen. De schending van artikel 7, derde lid, van de Vreemdelingenwet is niet aangetoond.

2.2.1. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet, dat luidt:

“§ 1.

De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten.

Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

Indien de onderdaan van een derde land een gemotiveerd verzoek indient bij de minister of diens gemachtigde, wordt de termijn, vermeld in het eerste lid, en die is toegekend om het grondgebied te verlaten, verlengd, op grond van het bewijs dat de vrijwillige terugkeer niet kan worden gerealiseerd binnen de toegekende termijn.

Zo nodig, kan deze termijn worden verlengd om rekening te houden met de specifieke omstandigheden eigen aan zijn situatie, zoals de duur van het verblijf, het bestaan van schoolgaande kinderen, het afronden van de organisatie van het vrijwillig vertrek en andere familiale en sociale banden, indien de onderdaan van een derde land een gemotiveerd verzoek indient bij de minister of diens gemachtigde.

De minister of zijn gemachtigde deelt de onderdaan van een derde land schriftelijk mee dat de termijn van vrijwillig vertrek is verlengd.

§ 2.

Zolang de termijn voor vrijwillig vertrek loopt, is de onderdaan van een derde land beschermd tegen gedwongen verwijdering.

Om het risico op onderduiken tijdens deze termijn te vermijden, kan de onderdaan van een derde land worden verplicht tot het vervullen van preventieve maatregelen.

De Koning bepaalt deze maatregelen, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad.

§ 3.

Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1 indien:

1° er een risico op onderduiken bestaat, of;

(...)

In dit geval bepaalt de beslissing tot verwijdering een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn.”

2.2.2. Het tweede middel stelt:

“2. De Dienst Vreemdelingenzaken diende, overeenkomstig art. 74/14 § 1 Vreemdelingenwet, een termijn van zeven tot dertig dagen voor vrijwillig vertrek toe te kennen.

2.1. De bestreden beslissing stelt (blz. 2) :

(...)

2.2. Art. 74/14 § 3, Vreemdelingenwet stelt :

(...)

2.3 Ook hier heeft de Dienst Vreemdelingenzaken het risico op onderduiken van verzoekster beoordeeld op grond van twee gegevens :

1. Het feit dat er aan verzoekster tweemaal een bevel gegeven werd om het land te verlaten, nl. op 04.07.2014 en op 24.06.2019, en dat zij aan deze bevelen geen gevolg gegeven heeft.

Verzoekster betwist niet dat er haar tweemaal een bevel gegeven werd om het land te verlaten, en dat zij aan deze bevelen geen gevolg gegeven heeft. Daaruit kan echter allerm minst afgeleid worden dat zij zou onderduiken.

Verzoekster woont al jaren bij haar oom L. J. en haar tante E. G. te 8900 Ieper, (...) (zie attest van immatriculatie, stuk 1), en ze studeert verpleegkunde aan de VIVES-onderwijsinstelling, campus Ieper, te 8900 Ieper, Ter Waarde 20/GLVA (zie schoolattest, stuk 2). Momenteel neemt ze deel aan de partiële examens. Op het ogenblik dat ze werd opgepakt, was ze aan het ‘blokken’ voor deze examens.

Er is niet het minste gevaar dat verzoekster zou onderduiken. Haar dagelijkse leefwereld is bij haar oom en tante, en in de VIVES-verpleegsterschool te Ieper.

2. Het feit dat verzoekster onmiddellijk na de weigering van haar aanvraag tot gezinshereniging een tweede aanvraag tot gezinshereniging ingediend heeft.

Verzoekster betwist evenmin dat zij een tweede aanvraag tot gezinshereniging ingediend heeft, en dit onmiddellijk na de weigering van haar eerste aanvraag tot gezinshereniging.

Het is het volste recht van verzoekster een tweede aanvraag tot gezinshereniging in te dienen, en hieruit kan allerm minst afgeleid worden dat zij de intentie heeft onder te duiken.

Er is totaal geen risico op onderduiking in hoofde van verzoekster. De Dienst Vreemdelingenzaken diende, overeenkomstig art. 74/14 § 1 Vreemdelingenwet, een termijn van zeven tot dertig dagen voor vrijwillig vertrek toe te kennen.

De bestreden beslissing dient vernietigd te worden.”

2.2.3. Inmiddels is de termijn voor vrijwillig vertrek ten belope van een maximale termijn van één maand verstreken. Daargelaten de vaststelling dat hierdoor de verzoekende partij geen belang meer heeft bij deze grief, motiveert de bestreden beslissing duidelijk dat er geen termijn om vrijwillig vertrek wordt toegestaan omdat er een risico op onderduiking bestaat.

In wezen herhaalt de verzoekende partij de grieven, aangehaald in het eerste middel, en ontkent zij dat er een risico op onderduiken bestaat. Zij herhaalt dat zij een vast adres heeft bij haar oom en tante, gestaafd door voorlegging van een attest van immatriculatie, dat zij studies volgt (gestaafd met een schoolattest) en dat zij deelneemt aan de examens.

Zoals blijkt uit de bespreking van het eerste middel, heeft de verwerende partij terecht geoordeeld dat er een risico op onderduiken bestaat. De Raad verwijst dan ook naar deze bespreking.

Het motief dat er een risico op onderduiken bestaat, blijft overeind en is voldoende om toe te laten dat geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt voorzien. Bijgevolg dient de Raad het andere motief, met name dat de verzoekende partij geen gevolg gaf aan eerdere bevelen, wat juist is, niet verder te onderzoeken.

De verzoekende partij maakt de schending van artikel 74/14, §1, van de Vreemdelingenwet niet aannemelijk nu blijkt dat een correcte toepassing van artikel 74/14, §3, van de Vreemdelingenwet is gemaakt.

2.3. Beide middelen zijn, zo ontvankelijk, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig maart tweeduizend twintig door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. BEELEN